

Refugiats: el ressò de l'excepció, l'oblit de la realitat

Darrerament, estem ficats en un autèntic enrenou pel que fa als *inputs* que com a societat generem i rebem entorn aquesta qüestió. Recordem com les planes dels diaris es van omplir, justificadament, amb els atemptats que tingueren lloc a París el mes de novembre. Ara bé, després de la necessària informació relativa als fets ocorreguts i el procedent condol, els mitjans de comunicació s'inundaren i, en molts casos, entremesclaren allò que és informació amb les dades més morboses i les especulacions més rocambolesques sobre els terroristes que van dur a terme aquest terrible crim. Aquest malaurat trasbals informatiu, desgraciadament força habitual, genera pànic i la desconfiança cap a un ampli col·lectiu amb què relacionem aquests criminals, atès el color de la seva pell, la seva procedència o la religió que suposadament professen. Sovint, aquest clima no és pas desaprofitat per la dreta del nostre país i de la Unió Europea. Ben al contrari, la dreta sempre està disposada a avivar la flama del racisme i la irracionalitat, proclamant la conseqüent necessitat d'impedir l'entrada a persones nouvingudes procedents de determinats països, practicants de determinades religions o pertanyents a determinats col·lectius. El rerefons, en tot cas, és la por irracional a allò diferent o a la pèrdua de la sensació d'estabilitat que genera allò conegut, l'immobilisme, el racisme ideològic aferrissat i, amb freqüència, a tot plegat no li manca pas un rellevant component social.

No massa diferent pel que fa a la manipulació de la dreta més rànica és el que tot just ha esdevingut des que es produïren els successos de cap d'any a Alemanya, on diversos grups organitzats d'homes, que només poden ser qualificats com a delinqüents, independentment de la seva procedència, raça o religió, van abusar de dones en diferents punts de les ciutats de Colònia i Hamburg.

Aquests són únicament alguns exemples. Podríem enumerar molts amb la mateixa rellevància mediàtica, així com una infinitat que no ho son tant. Altrament dit, la circumstància descrita no és més que el reflex a gran escala d'allò que s'està vivint a la societat, on sempre és més sospitosos fins i tot d'haver furtat quelcom al supermercat aquella persona que té un color de pell o una religió concreta, per aquest simple fet, que qualsevol altre. O quan una dona que pel seu aspecte i indumentària ens sembla musulmana fa servir cupons dels serveis socials per comprar bolquers, productes de neteja o aliments en aquest mateix supermercat, molts dels que es troben a la cua darrera seu xiuxiuegen amb convenciment i rebuig (induït per fal·làcies que és reproduïxen reiteradament i s'escampen pel boca-orella, i que es magnifiquen als mitjans de comunicació) que a "ells" se'ls ofereixen més ajuts i facilitats que "als d'aquí". De moment, no he sentit ningú que públicament, davant d'aquesta situació, faci palès que el més probable és que, malauradament, aquesta persona que tenen al davant pateixi una situació econòmica, social i familiar especialment dramàtica

La dreta sempre està disposada a avivar la flama del racisme i la irracionalitat, proclamant la conseqüent necessitat d'impedir l'entrada a persones nouvingudes procedents de determinats països, practicants de determinades religions o pertanyents a determinats col·lectius.

que requereix atenció i assistència, independentment de quina sigui la seva procedència. Tampoc considerant la conveniència que aquesta persona s'estableixi i assolixi una situació personal, social, econòmica i familiar digna i estable, de tal manera que ella i, especialment, les properes generacions que en puguin descendir, tinguin al seu abast les condicions per torbar-se en igualtat d'oportunitats amb qualsevol altre persona; és a dir, que es produeixi allò que realment hauríem de denominar integració.

L'esmentat missatge d'accent racista, instrumentalitzats absolutament pels governs de dreta d'arreu d'Europa, i contextualitzat en el marc de la situació de crisi econòmica i social que pateixen les classes treballadores absolutament empobrides, penetren a la consciència de tots plegats. Sens dubte, conformen la nostre opinió i, en conseqüència, posicionen a la societat com a conjunt en relació a aquest tema, fent prevaldre aquests temors infundats de manera intencionada, per davant dels successos que realment haurien d'ésser presos en consideració. Concretament, caldria considerar les xifres de persones que fugen dels seus països d'origen, abandonant la vida que coneixien i la terra on van néixer per cercar qualsevol oportunitat als països europeus que els acullen o ho haurien de fer. Considerem les situacions que viuen aquestes persones per arriscar la seva vida i, el que és més greu, en molts casos també la dels seus fills i altres sers estimats, per fugir de la terrible situació que existeix als seus països d'origen. O, si s'escau, anem al cas més gràfic i mediàtica, recordem la fotografia que donà la volta al món on es veia un nen siri que morí ofegat en aquesta travessia, sense deixar de considerar que cal multiplicar aquesta imatge impactant per la de tots els infants i persones que moren diàriament en aquesta fugida, els quals emprenen aquest viatge conscients de la possibilitat d'un tràgic desenllaç, amb l'esperança d'una vida sense por, patiment o repressió.

Evidentment, no són pas aquestes darreres qüestions les que tenim presents quan manifestem determinades opinions o quan simplement no ens generen repulsa les polítiques d'immigració i/o d'asil, acollida i assistència als refugiats que proposa la dreta Europea i Espanyola. Cal superar l'anècdota, dissociar la manca d'ètica personal i els puntuals delictes comesos per algunes persones procedents d'altres països amb la necessitat generalitzada d'acollir a aquelles que fugen de la guerra, la misèria, la persecució, la fam; és a dir, d'aquelles situacions que a qualsevol de nosaltres ens esgarrifien només de pensar-hi.

Per tot plegat, en primer lloc, les persones d'esquerra, de manera individual i col·lectiva, hem de ser coherents i corresponsables amb la descrita situació, tot contribuint a desmitificar les fal·làcies i les consideracions de caire racista que, poc a poc, s'han anat enquistant en la nostra societat i que es fan palès de manera quotidiana. En segon lloc, tots plegats, hem de dir ben alt i ben clar a la dreta europea i espanyola, qui actualment està vulnerant absolutament el dret d'asil a les fronteres geogràfiques de Ceuta i Melilla, que han d'abandonar aquest discurs amb el que emmalalteixen i vicien la societat; tot pressionant per aconseguir que es comencin a prendre mesures amb una sensibilitat absolutament oposada a la que fins ara ha guiat les polítiques d'aquests governs retrògrads.

Caldria considerar les xifres de persones que fugen dels seus països d'origen, abandonant la vida que coneixien i la terra on van néixer per cercar qualsevol oportunitat als països europeus que els acullen o ho haurien de fer.